

nature keisima. Ìme, mis suur hulkumise himu ferraga selle noormehe siose oli tekinud. Enne 'p olnud ta sest juttugi teinud. Tahtis ta ehet Liisa eest pakku minna? Nääti, nagu oleks see nii. — „Alga pa=pa=pai Ra=Ra=Karla,” kogeldas Rai, selle kangelaslike koljati ell ema — „ku=ku=fuidas su=su=sull nüüd nii im=im=imelikud mõt=mõt=mõted on?” — Üsna wäsimus lippus peale, Raike kogeldamist pealt kuuldes. Muud kuulda ei saanud, kui kukukuk ja kakakak ja mõtmõtmõt, — Karalgi tõusid ihukarivid püsti — kartes, veel enam imimimesi ja Kaka-karlasid kuulda saavat, piistis joosu, otsekohje tua uljast välja küla tänavava poolle, seal, oh ünnetus! kolises otsekohje ema tulewase ämma, selle ühesilmaga Ann selga, nii et mõlemad õige kenaste muruse maha külberdand. Annupallikult aitas Karla wanameeri maašt üles, teretas ja ruttas siis Ra=ta=lu poolle, seal Liisaga Jumalaga jätmä, kuna Liisa ema teda oma aliumma silmaga taga wahtis, oma ette ümisetes: „Oota aga, poiss, kui ja mulle wäimeheks saanud, küll siis sind tantsuma pa=neme!”

Liisa juures leidis Raarel kauni seltsi neiustid eest — kõik kassid kadedad sõbrad — enam ehet wähem ilusad, enam ehet wähem rikkad, aga kade-duse poolset kõik ühel meeleg. Sell' filmapilgul

naad jõid kohvi. See kassis Türklaste märjuke oli oega mööda teed leidnud Rau=talusse. Pime kaua leiab ju ka tera! Et enne lõunat pajas förti keedetud ja pärast lõunat kohv seal sees andus, mis sest wiga — Rau=Liisa armastas wäga iga uut meodi täbel pauma. Linnas ta oli õppinud, kui seal õmbluskoolis oli peeneid piosteid õppimas, pärast lõunat wahest ka kohvi ehet „kasse” jooma. Tõmbasid poisid kulaõ ügari junnisi ehet paberit terusid, miks mitte siis tüdrufud ei tohtinud kohvist ernast rõemuudata. — Nii olid siis see=kord Liisa juures kous — Põrkja=Anni, nagu ikka unes seelikus ja wana määritind siisi jakkis, Sulbi=Liiu, õiges toredas linna moodi kleitis, aga juuksed nature sagris peas, Vorsti=Velli ema ühke iwaatamisega ja räabalas põllega ja viimaks Paradi=Veenu, kell' alati rätik ümber pea oli määritud, sest et ühe vaske haiguse järel kõik juukseid peast oli kautanud.

Nii istusid siis need viis tüdrufud paraast kohvilaual, kui Raarel siisse astus. Siure kiisaga teretasid teised teda, muud kui Liisa oli wait ja tegi nägu, nagu oleks tema kõige siurema tarkuje pärast mõttes. Nagu tema kiuste katkus Liiu seda lah-kem olla. „Kuidas Karla nüüd seia juhtub, kus meie praegu temaast rääkisime,” ütles ta salalikult; „Liisa tõntas sind enam silma ees fallidagi.”